

ler ikke. Men jeg mener, at naar det danske og det udenlandske staar paa lige Fod, skal man, selv om det danske er lidt dyrere, foretrække det og i Særdeleshed fra Statens Side — her sigter jeg til Ministeriet — gøre, hvad man kan, for at støtte det danske og lade det have den Fordel, det derigennem kan opnaa.

Hvad specielt den omtalte Demonstration i Rigsdagen angaar, da har det Spørgsmaal for saa vidt ikke saa megen Vægt, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der var ikke Tale om at foranstalte en Konkurrence, og den Demonstration, der fandt Sted fra Telegrafvæsenets Side, var heller ikke en Konkurrence med andre. Der var ogsaa kun eet Firma, og det var tilfældigvis et tysk Firma — alt hvad Statstelegrafien har, er jo tysk —, og dér fik man heller ikke noget Begreb om, hvad dansk Industri formaar. Om der er sket en Formfejl, saa at Ministeriets Embedsmænd har følt sig stødt paa Manchetterne, fordi vedkommende paa Forhaand har talt med Rigsdagens Præsidium — naturligvis i Forventning om Tilslutning fra Ministeriet —, ved jeg ikke. Om man først skulde være gaaet til Ministeriet, have talt med Embedsmændene og faaet Tilladelsen dér og derefter være gaaet til Præsidiat — det ved jeg saamænd heller ikke. Men jeg synes, at den Slags Bagateller, den Slags Smaatterier maatte man kunne se bort fra ogsaa i et Ministerium.

Jeg ved meget vel, at hvad der vedrører Grønland, ikke sorterer under den højtærede Minister for offentlige Arbejder, men under Indenrigsministeren, men jeg omtaler det i denne Forbindelse, fordi der ogsaa her synes at være noget i samme Retning, som jeg ikke synes om. Derimod glædede Ministerens Slutningsbemærkninger mig meget, idet han jo henviste til, hvad Statsbanerne ofte har gjort. Jeg minder dog om, at vi i sin Tid har haft ret langvarige og ret bitre Diskussioner om Lokomotivfabrikationen. Det var vanskeligt at faa Statsbanerne til at tage danske Lokomotiver. Det lykkedes til sidst i nogen Grad, men kun derved, at man stadig paapegede, at der var Mulighed for at fremkalde en dansk Lokomotivindustri, og først efter at der var fremsat adskillig Kritik over den Maade, hvorpaa Anskaf-

felsen foregik. Hvis jeg med mine Bemærkninger her har kunnet bidrage til, at noget lignende sker paa Radioteknikkens Omraade, har disse Bemærkninger aldeles ikke været overflødige.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Nej, man stillede sig ikke saaledes overfor det Firma, her var Tale om, fordi Ministeriets Embedsmænd var blevet stødt. Der var ingen, der var blevet stødt, men Ministeriet mente sig forpligtet til ikke at give det enkelte Firma en Præferencestilling i Forhold til andre Firmaer. Ud fra dette almindelige Synspunkt handlede Ministeriet, og jeg tror, det handlede rigtigt. Jeg skal for øvrigt ikke forlænge Diskussionen om Lovforslaget, men kun takke de ærede Ordførere for den Tilslutning, de har givet det.

Martin Olsen: Jeg synes ikke, Ministerens Ræsonnement er rigtigt, thi det drejer sig netop her om et dansk Firma. Hvad i al Verden skulde der være i Vejen for, at Ministeriet skulde kunne synes godt om, at et dansk Firma, naar det mente at være i Stand til at præstere noget, fik Lov til det? Det vilde være ganske naturligt, synes jeg.

Ellinger: Jeg tillader mig at støtte den Opfattelse, som Ministeren her gør gældende. Det skal være noget ganske særligt, som skal kunne bevirke, at et privat Firma faar Lejlighed til at foretage Demonstrationer og lignende for Rigsdagen. Hvis der kun var eet Firma, som gav sig af med den Industri, her er Tale om, var det en anden Sag, men der er jo flere danske Firmaer, der giver sig af dermed, og giver man et Firma Lejlighed til at demonstrere for Rigsdagen, maa man ogsaa give de andre Firmaer Lejlighed dertil, for at ikke det enkelte Firma, som maaske endda ikke er det bedste, bagefter kan reklamere med: Forevist for den danske Rigsdag og det høje Ministerium o. s. v. Jeg tror, den højtærede Ministers Betragtning er fuldkommen rigtig; man skal være meget varsom med at give Adgang til at demonstrere noget for Rigsdagen.